

PAULI HANHINIEMI

**PAULIN
KOLMAS
NAINEN**

DOCENDO

PAULI HANHINIEMI

**PAULIN
KOLMAS
NAINEN**

DOCENDO

Copyright © Pauli Hanhiniemi ja Docendo 2024
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Teoksessa lainatut kappaleet:

Copyright © Näkytorni Oy

”Sähkökitara, hyvää tahtoa ja kavereita”, ”Etsikää Asseri”,
”Vanhat äijät”, ”Mee ja tee se”, ”Asserin kapakkaan”,
”Paha minut iski”, ”Hyvä valehtelemaan”, ”Liity meihin”,
”Vuosisadan kanuuna”, ”Kiskot ja maantie”, ”U.S.A.”,
”Maanantai”, ”Raaton maantiellä”, ”Kahvia ja tupakkaa”

Copyright © Bark Boat Music

”Hetki”, ”Tästä asti aikaa”

Kansi: Jyri Alanne

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-382-853-7

Painettu EU:ssa

Rakkaalle kasvinkumppanilleni, bändikaverilleni ja
ystävälleni Löyvän Timolle.

Välittyköön näiltä sivuilta myös kaipaava tervehdykseni
Paavolan Jupolle.

PARAHIN LUKIJA

Tässä kirjassa on kaksi osaa. Ensimmäinen eli KIRJA keskittyy nuoruusvuosiin, Kolmannen naisen syntyyn ja varhaisvaiheisiin aina läpimurron kynnykselle asti.

Liitän mukaan kuitenkin myös TYÖKIRJAN, jotta muutamaaan kertomaani asiaan saadaan vähän lisätietoa ja eri perspektiiviä. Ajattelen myös, että viimeisen reilun puolen vuoden ajalta kirjoittamani tuokiot haja-ajatuksineen jotenkin valaisevat sitä, mitä on vuosien mittaan tapahtunut. Että mihin on jätkä, ja osa jätkistäkin, päätyntyt.

Tiedettähän tämä ei ole, mutta kovaa matskua jollekin antropologille, jos sellaisia tulevaisuudessa enää maassamme suvaitaan. Anna anteeksi, lukijani, TYÖKIRJAN varsinaista kirjaa vetelämpi ote. Ehdotin kustannustoimitajalleni Juha Virkille, että voidaahan nää sivut perferoida: tehdä semmoinen repäisyrei'itys kuten vessapaperissa, että nää on helppo heittää menemään, ellei lukija keksi niille mitään käyttöä.

Mä oon kova vedonlyöjä välillä. Paha minut iski -albumin uudelleenjulkaisemisestakin tuli lyötyä vetoa. Samoin Pollarin Juhan kanssa yhdestä Datsunin raadosta, että kumpi

nähdään enemmän: Datsun ralliautoksi fiksattuna vai
Kolmannen naisen ensialbumi. Nyt mä löisin vedon siitä,
ettei kukaan näitä TYÖKIRJAN sivuja revi irti.

KIRJA

Nojaan päätäni Transitin ikkunaan. Silmät kiinni. Lasi on viileä, oikeastaan kylmä ja saan siitä huojennusta olooni. Ei mulla krapulaa oo. Oon nipin napin kaksikymmentä, humallun helposti ja palaudun nopeesti, mutta mua väsyttää. Eilen oltiin Salmensillassa ja juotiin konjakkia. Tai siis tänäänkin, pikkutunneilla, jos oikein saivarrellaan. Valo-merkki Sillassa tuli 00:30.

Ollaan menossa Helsinkiin. Kilpailuihin, joiden kautta saattaa tarjoutua levytyssopimus ja sitä myöten keikkoja pitkin Suomea. Mulle se kyllä kelpais. Oon lomilla armeijasta, eikä mulla oo mitään sitä vastaan, että päästäisiin pikkuhiljaa ihan oikeesti baanalle.

Oon jo reilut puoli vuotta ollut kuin joku vanki: tehnyt mitä käsketään ja koettanut olla hiljaa ja näkymätön. Pukeutunut ties millä kemikaaleilla pestyyn univormuun, jonka sisään tuntuu jääneen joku toinen jätkä. Joku, jolla ei ole voimaa eikä tahtoa. Oon kärsinyt vapauden puutteesta, seksuaalisten ärsykkeiden kaipuusta ja jonkinlaisesta, ties mille vuosikymmenelle jämähtäneestä tosikkouden ilma-
piiristä. Armeija ei oo maistunut mulle ja soimaan itseäni

siitä, etten etsiytynyt sivariin. Toiset osaa nauttia tästä kaikesta, mutta mulle ei intti ole suuri seikkailu. Tätä surkeutta on jäljellä vielä pari kuukautta.

Transitissa on nyt hiljaista. Tai paremminkin: ajomelu ei vaadi mua kuuntelemaan, saati kommentoimaan. Pälpätys on tauonnut ja jätkät nuokkuvat tai tuijottelevat harmaaseen maisemaan. Tutut jätkät. Mä olen mukana jo neljättä vuotta.

Pikkubussissa ahtaasti soittimien seassa matkustaminen tuntuu melkein samalta kuin olla lavalla. Tietoisuus, vai oliko se vain joku alemman tajunnan aistimus siitä, että ollaan yhdessä, yhdellä ja yhteisellä asialla, ihan konkreettisesti nipussa, osin kiinni toisissamme ja liikkeessä samaan suuntaan, soittopelit ja jätkät.

Matka jatkuu, jatkuu ja jatkuu. En ollut arvannut sen edistyvän näin hitaasti, enkä ole tottunut tuntikausia kestäviin siirtymiin. Perillä odottava haaste estää rentoutumasta matkantekoon. Transit vaappuu ja rämisee. Moottori pitää melkoista meteliä, kardaani kolisee ja perämurikka jollottaa. Nää ei oo vikoja, nää on ominaisuuksia. Enemmän kuin auto Transit on yhdeksän hengen traktori. Väsymätön, mutta väsyttävä. Eleganssista ei tietoakaan.

Tässä jäykässä brittitoosassa matkustaa seitsemän jätkää. Pesolan Sakarin isoveili Ilari ohjastaa ja Oksaharjun Jyrki on mukana miksaajan ominaisuudessa. Ja tietysti bändi. Kolmas nainen: Sakari, Valkaman Raimo, Kallioniemen Pasi, Löyvän Timo ja mä. Osa jonkinmoisessa krapulassa, vaikka eilen Raimon ja Timon kanssa Alavuden Ravintola Salmensillassa pyhästi vannottiin, ettei ryypätä

itseämme känniin. Muistuteltiin toisillemme, että huomenna olisi erityinen päivä: pitäis mennä voittamaan yhdet kisat.

I

Meillä oli kummallakin pitkät villaiset kaulaliinat. Sen mä ehdin rekisteröidä. Sillä se liina roikkui dandysti olan yli, mä olin kietonut omani pään ympäri siten, ettei naamaa näkynyt, silmätkin vaan hädin tuskin. Ajoviiman takia.

Se hypähti sivuun, ettei jäis alle, kun tulin Patopolun tiukkaan mutkaan. Siinä oli laitettava vähän jalkaa maa-han ja annettava takapyörän luistaa, mikäli mieli pysyä paanalla. Naistenpyörällä se olikin suhteellisen helppoa, kun saatoin pudottautua pyörän päältä sisäkaarten puolelle niin, että lonkallani kevensin takarengasta samalla kun liu'utin jalkaa jäisellä pyörätiellä. Speedway-tyyliin, tiedättehän.

Pato, josta Patopolku saa nimensä, on Alavudenjärven – no Kirkkojärveksiähän sitä sanotaan – ja Vähäjärven välissä. Alavudenjärvestä saa alkunsa Lapuanjoki. Sanon näin, vaikka joku varmaan tietää vielä jonkin puron tai ojan, joka laskee Kirkkojärveen ja on siis se alkulähde. Töysän suunnastakin tulee jonkinlainen haara ja liittyy Lapuanjokeen heti Vähäjärven jälkeen, mutta ei nyt riidellä tästä. Padon yli menee silta, ja se lyhentää mainiosti mun koulumatkaani.

Ollaan Löyvän Timon kanssa nostettu joskus verkkoa Vähäjärvellä. Timo nosti ja mä olin airoissa. Timo siinä sitten touhutessaan jutteli, että onpa iso särki, mutta on kyllä iso monokin. Mä en olisi ikinä uskonut, että sarjakuvista tuttu saalis voisi osua omalle kohdalle. Ja kyllä: mono oli iso!

Lapuanjoki lähtee oikeastaan kohti pohjoista, ja me lasketeltiin kerran myötävirtaan aika pitkälle. Oli hienoa lipua pusikoituneitten rantojen välissä levollisena virtaavaa jokea. Tuli sellaiset Huckleberry Finn -tunnelmat: että nyt ollaan muuten kohta kaukana ja vapaita. Jossain vaiheessa sitten kuitenkin tajuttiin, että meidän pitää soutaa takaisin.

En jäänyt juttelemaan Patopolulla täpästä ohittamani mustakaavun kanssa. Mikä lie muusikontakkiin verhoutunut lukiolaishäiskä. Mulla oli hyvä vauhti säilytettävänä patosillan jälkeistä ylämäkeä varten. Kappavaihteinen, isäni tuunaama Crescent oli nopea pyörä, mutta minä olin laiska ja vetelä ku jätkän räkä piikkilangassa: mä vihasin kaikkea ponnistelua. Lisäsin vauhtia, mäki oli jyrkkä ja sitä riittäisi poljettavaksi.

Ihmettelin mielessäni, kuinka Myllytiellä, muutama talo Timon kodista eteenpäin asusteleva Saxlundin Pentti oikein pääsi patosillan mäen ylös, kun joskus se oli niin liukas, että Pentti lasketteli sen ylhäältä alas asti ihan vain kengillään. Tänäpä oli luistokeli ja Penalla varmaan Alavuden liukaimmat kengät.

Poljin kovempaa. Ponnistelin etukäteen, otin vauhtia. Mulla oli takaraivossani nuotit tähän reittiin.

Kävin peruskoulun yläastetta, ja törmäisin tuohon mutkassa ohittamaani mustakaapuun yllättävän pian, sillä Sakarilla

oli paitsi pitkä, musta muusikontakki myös bändi. Sakarin bändi Rasa esiintyi yläasteen salissa, Timon luokan järjestämissä ilsuissa. Ja minä pogoaisin luokkatovereitteni seas- sa huudellen yleisöstä Timon kanssa rehvakkaasti: ”Älkää raiskatko hyviä kappaleita!”, kun Rasa soittaisi settiään, joka koostui valtaosin covereista. Hankkiutuisin keikan jälkeen, esiripun jo sulkeuduttua bänditouhun ympärillä viipyile- vän oudon mystiikan houkuttelemana, sivuovesta lavalle. Pasi purkaisi vaatimatonta rumpusettiään, Raimo keräilisi bassokamojaan ja Sakari kitaravehkeitään. Minä kommento- isin. Repisin leukojani sen verran provokatiivisesti, että jatkäin olisi sanottava jotain myös takaisin. Ihan tappelua ei syntyisi, mutta ei tätä kohtaamista varsinaiseksi diplomaat- tiseksi riemuvoitoksikaan voisi kutsua.

Jätkillä oli bändi. Jotain minulle käsittämätöntä taikaa ja henkistä salaisuutta tässä oli: vaikka heistä huokuikin vastaansanomaton tekijämiesten varmuutta, samalla kun- dit vaikuttivat jotenkin hönöiltä. Mahtoivatko ne ollenkaan tajuta tekevänsä pieniä ihmeitä? Olin nähnyt pidättäytyvien luokkakavereitteni pogoavan ihan innoissaan Rasan soittaes- sa. Siinä oli jotain outoa. Olin yllätynyt. Lavalla musisoiva ryhmä oli avannut jonkin lukon. Ei sellaista ollut tapahtu- nut muiden paikallisbändien soittaessa. Enemmän siellä oli suoritettu, soitettu tavoitellen jotain taiturinhattua tai esiin- nytty jonkinlaisina huumorhenkilöinä myötähäpeän ilma- piirissä. Näillä Rasan sälleillä oli menorytmiä. Nää soittivat ihan järkeenkäypää settiä eivätkä mitään teoksia.

Ja sitten. Soittokamat kannettiin kalseassa kevätillassa pakokaasua tupruttaviin Datsuniin ja Saabiin, ja kaikki oli

ohi. Bändi ja yleisö häipyneet. Piti siivota. Tai siis ne Timon luokkatoverit siivosivat. Minä soittelin hetken suutani sinne tänne vailla vastakaikua ja älysin lopulta lähteä kotia kohti. Patopolun kautta.

Me kerättiin rahaa luokkaretkeä varten ilsuilla, kukin ysiluokka vuorollaan. Ohjelmaa piti kehittää, karkkia ja limsaa myytiin ja sit hommattiin bändi myös. Meillä oli jätkien kanssa moottorisaha-show, jossa toinen sahaa ja samaan aikaan toinen yrittää selittää jotain. Tää sahajätkä sit karjuu metelin yli: ”Mitää!!” Maukka Perusjätkä oli selvästi puhutellut meitä. Joka puolelle levinnyt pakokaasu oli ehkä kaikkein tehokkain efekti, joka saatiin aikaan.

Oltiin siis menossa luokkaretkelle Ahvenanmaalle. Mä olin saanut vanhemmilta sisaruksiltani vihiä, että reissu voisi olla tosi hauska. Odotettiin tietenkin ihan tohkeisamme, että päästään kohta sekoilemaan laivalle ja hillumaan Ahvenanmaalle johonkin majoitukseen. Sitten tuli tieto lakosta.

Lauttaliikenne Tukholman suuntaan pysähtyi, koska joku porukka oli mennyt lakkoon. Ilsuista saadut rahat jaettiin oppilaille pahoittelujen kera. Minä ja muutama luokkakaverini oltiin tosi vittuuntuneita. Purnattiin keskenämme. Kerättiin lisää jengiä. Laitettiin ilsurahat yhteen kasaan ja hoidettiin pikkubussi kuskeineen neloskaljaa Alkosta ja muuta evästä kaupasta. Karattiin koulusta pariiksi päiväksi Virroille, neljän peninkulman päähän, vanhempieni mökille möykkäämään.

Kaljat loppuivat jo eka yönä. Niinpä keräsimme pitkin tonttia levinneet tyhjät pullot ja taskuistamme loput rahat.

Jätettiin mimmit viihtymään keskenään ja ajettiin paikain kanssa peräprutkulla pitkin Toisveden kevätkylmää selkää muutama kilometri pohjoiseen Liedenpohjaan. Meillä oli Terhi Vesipääsky, leveä lasikuituvene, joka kantoi helposti viisi kloppia.

Pistettiin meitä muita aikuisemman oloinen Valle kaljan osoon. Arvattiin oikein: tyhjää koria täyteen vaihdettaessa kauppias ei alkanut kyselemään papereita. Kohta Valle ilmestyi lähimännikössä odottavaan joukkoomme täysi keskikaljakori sylissään. Oltiin aika voitonriemuisia. Täydellinen rikos! Vanhin meistä, Keijo, puolestaan haki tupakkaa. Keijolta kysyttiin paperit, mutta nehän löytyivät. Kevarikortti riitti röökiin. Päästiin jatkamaan sekoilua mökille.

Aika kireen äijän maineessa olevan isäni kunniaksi on todettava, ettei luokanvalvojamme, Münchenin olympialaiset käynyt sähkö sprintteri Erik Gustafsson saanut häntä oppaakseen, vaikka uhkui tarmoa hakea meidät mökiltä pois. ”Eiköhän ne siellä pärjää”, oli Paavo hänelle kuulemma virkkonut.

”Kustu” puolestaan totesi sitten aikanaan, kollektiivisen kahden tunnin jälki-istunnon päätteeksi, että asia oli tullut käsitellyksi. Tapauksen kaikki osapuolet taisivat olla lopulta verrattain tyytyväisiä. Mun mielestä meidän hatkamatka oli selkeä moraalinen voitto ja sen hinta, parin tunnin jälki-istunto, ihan pelkkä vitsi. Kelpasi meille!

2

Alavuden nuorisoseurantalo seisoo Piiranmäellä kantatie 66:n länsipuolella. Keltainen iso talo, josta jää mieleen moneen osaan massoiteltu pulpettikatto. Neliömetreittäin kirkkaan vihreää kattopeltiä. Seuralla on aina hirveesti porukkaa: bingo, autorodeo, kruunuhäät tai Matti ja Teppo, you name it! Nyt parkkipaikka on tyhjä, ja asfaltti kiiltelee sateen jäljiltä lohduuttoman kylmänä. Keltaiset koivunlehdet kirjovat pihaa. Harmaa Crescent-naistenpyörä nojaa seurantalon seinää, ja keltainen Honda Monkey seisoo oman jaluustansa varassa siinä vieressä.

Kehitetään Timon kanssa valokuvia kellarin pimiössä. Punaisessa valossa hääritään ja seurataan lumoutuneina, kuinka paperille valotettu negatiivi muuttuu kehitteessä uiskennellessään hitaasti positiiviksi. Valo muuttuu kuvaksi, jossa musta on mustaa, valkoinen valkoista ja varjot niin kuin kuuluukin, kuvaksi, joka menee tajuntaan ilman sen kummempaa järkeilyä, ihan vain näkemällä. Se tuntuu joka kerran yhtä jännältä. Vedoksen kehityttyä valmiiksi arvioimme valotuksen onnistumista ja paperin jyrkkyyden valintaa. Minä olen kallistumassa kohtalaisen kontrastikkaisiin

vedoksiin, eikä Timo väitä vastaan. Meillä vain on selvästi enemmän loivia kuin jyrkkiä papereita. Reuna-Tuuri on niitä meille sopuhintaan myynyt. Loivien kysyntä taisi olla aika vähäistä, mutta Veikko on meidän miehiä.

Kuvien valottamisessa, rajaamisessa, filmin kehittämisessä ja lopulta vedostamisessa on monta muuttujaa, mutta meille on ihmettä kylliksi jo siinä, että saadaan vangituksi ympäristöämme valokuviksi. Kuljetaan ja kuvataan mitä eteen tulee: aidanseipäitä, puronjuoksua, sumua. Toisiamme eri tilanteissa, lavastetuissa ja todellisissa.

Nuorisoseuran pimiö on kellarissa, ja sinne mennään keittiön ovesta kahvion kautta. Samaa ulko-ovea käyttää myös talonmies perheineen, ja mennään siitä seuran toimistoonkin. Kahvio on oikeastaan samaa, tosin matalampaa tilaa kuin sali. Käydään tietysti kurkkimassa myös esiintymislavalle, ja siellähän näyttää olevan rumpusetti.

Timo osaa soittaa rumpuja. Tuk-taa-tuka-tuka-tuk-taa! Jumalauta, että on rajua. Siihen sitten vielä haitsunpäästö väliin. Tyhjä sali kaikuu vakuuttavasti ja sitoo soittoa yhteen. Timo jyskyttää kuin Matti Oiling koulukiertueellaan yläasteen salissa. Se on makeeta kuunneltavaa, ja minua nolottaa, kun en saa vuorollani komppia kulkemaan. Timo on vissiin treenannut Järvisellä Velin rummuilla. Meidän naapurustossa on humppamuusikoita ja niitten jälkikasvua. Minä olen kuunnellut Palosaaren Hannun soittoa Häkkilän Petsan naapurissa. Hannu soittaa tanssiorkesterissa, mutta osaa soittaa myös rajusti.

Aika nopeasti Timo kyllästyy kuuntelemaan paukutte-luani ja painuu takaisin pimiöön. Vähän sama juttu kuin

tenniksessä: kun se ei suju, Timo ei jaksu kauan mun sähkömäämistäni katsella. Minä jään rumpujen ääreen. Voisin jääda etsimään raajojeni yhteistyötä pitempäänkin, mutta ison salin toisessa päässä aukenee ovi ja sieltä annetaan ymmärtää, ettei mulla ole mitään asiaa hakata puhallinorkesterin rumpuja, etenköän kun ei siitä tule mitään.

Meillä on ollut kamerat koulussa mukana. Sattuu sitten sellainen ruutu, jossa matikanopettajani Pekka Kätkä mulkoilee linssiin tapansa mukaan melko tyynenä. Suoraan kameraan toljottavan opettajan takana luokkakaverini Esa kulkee kumarassa siten, että näyttää nojaavan päätään Kätkän olkapäähän. Tästä sattuman suomasta trikkikuvasta me innostumme niin, että alamme visioda vastaaviin kuviin perustuvaa julkaisua: lehteä, joka sisältäisi keksittyjä juttuja juuri vedostamamme ruudun tapaisilla todentuntuisilla kuvilla auktorisoituna. Kehitämme pimiössä tarinaa kuvan ympärille. Kehumme Pekkaa ymmärtäväiseksi opettajaksi, joka kuvassa lohduttaa murtunutta oppilasta. Päätetään alkaa julkaista lehteä. Nyt pitäisi vain löytää lisää kuvia, joihin voisi ympätä mitä tahansa puppua.

Mun mielestä tää lehti-idea on ihan mahtava. Julkaisumme nimeksi tulee Aliipi, koska Timon isä kutsuu mielilukemistoan, rikoslehti Alibia tuolla murteellisella nimellä: ”No, mihinkä se Aliipi nyt tästä joutu...” Pyydetään välitunnilla mukaan Rajalaakson Kari, jolla oli aika voimakas huumorintaju. Kassu pyörii koulussa attaseasalkun kanssa ja pyrkii kouluneuvostoon, tekee ahkeraa vaalityötä. Kassu kirjoittaakin jonkun Ju-juks-jengi-aiheisen vitsin, mutta jotenkin tämä lehtihomma homma jää enemmän mun ja Timon

hoitoon. Kassu kun asuu Kaartin alueella asti, melkein Vesitorninmäellä. Kuka sinne asti jaksaa joka välissä lähteä.

Me keksitään myydä mainoksia, ja kun lehteen on tarkoitus haastatella alavutelaisia bändejä, painelemme ekaksi Karin Pertsan musiikki- ja askarteluliikkeeseen. Pertsu kuuntelee, kun selitämme ideaamme. Painotamme tätä musiikki-pitoisuutta parhaamme mukaan, ja hän näkee asiayhteyden meidän tavoin.

Pertsu ymmärtää myös kokemattomuutemme printti-median maailmassa ja selittää meille, kuinka palstamillimetrit pitäisi hinnoitella. Hän ostaa oitis mainoksen. Pertsu myös maksaa heti. Nyt meillä on pikku pakko hoitaa lehti valmiiksi.

Muusikonhommista musiikkikauppiaksi asettunut Pertsu on itse julkaissut usean joulun alla liikkeensä mainoslehdyykkää ja puhunut kimppeen aseman seudun yrityksiä esittelemään palveluitaan. Aseman yrittäjät järjestivät myös häppeninkejä joulumyyntiään vauhdittamaan. Niistä olin lukenut paikallislehti Viiskunnasta. Omalle kiinnostusalueelle ne eivät olleet osuneet, mokomat mediatapahtumat.

Timolla on mainio Honda Monkey -mopo, ja hän ajaa kinttu yläviistoon oikoisenaan ja työntää mua pyöräni jopparista, tai tarakasta, kuinka vain. Näin me painellaan pitkän kirkonkylää ja aseman seudulle asti hoitelemassa lehtibisnestä. Ajoiviima nostaa taas vedet silmiin, mutta eipä tarvitse ponnistella.

Haastatellaan sitten niitä muusikontakkimiehiä: Palomäen Ollia ÖH-yhtyeestä ja Sakaria Rasasta. Annetaan palstailaa farkkukauppiaille, joka kirjoittaa muotikatsauksen ja

ostaa mainoksen. Mainonnan ja toimituksellisen aineiston välinen raja hämärtyy. Anarkistinen alkuperäisajatus lentää tuulen mukana, me vain touhutaan ilman sen kummempaa idealismia. Sen verran se alkuperäinen dorkuus kuitenkin siinä säilyy, että Kellaribaarissa Kantokorven Otso toteaa Aliipin kursorisesti läpi silmäiltyään: ”Ai, taas yks Pahkasikakopio.” Työntää sitten lehden luotaan ja syventyy tupakoimaan. Ei osta.

Otso on niitä jätkiä, joista näkee kauas, ettei ne Alavudelle jää. Mä olin joskus käynyt nuorisotalolla kurkkimassa meininkejä. Ei sinne ihan pentuja otettu, mutta ehdin nähdä, kuinka Otso onnistui tarttumaan muutamaa vuotta nuorempaa Mattia niskasta ja painamaan sen naaman perseensä tuntumaan. Pitkä pieru kajahti, ja Matti pyristeli vapaaksi. Tuleva taidekriitikko Kantokorpi antoi haisevaa palautetta ihan vain olemuksesta. Minä siirryin vähin äänin kauemmaksi. Lasikuistilla suuteli pariskunta, pari vuotta vanhemmat Timo ja Mella. Hämmäntävää. Olisi melkein tehnyt mieli jäädä katsomaan.

Ja joudutaanhan me Löyvän Timon kanssa koulussa rehtorin puhutteluun. Erikseen, eikä kummallekaan vissiin sanota siellä toimistossa oikeastaan mitään. Puhuttelu johtuu ehkä parista lievästi kriittisestä, koulutyötä sivuavasta jutunpätkästä: ollaan valitettu ruokalassa pöytiin katettujen annosten pienuutta ja purnattu vanhan koulurakennuksen vetoisuutta talvikylmillä. Ja, kuten alkuperäinen idea oli, sepitetty Kätjän Pekan kuvasta ihan oma tarinansa. Kai se rehtori Kiljala yrittää jotenkin viestiä, että isovelji valvoo. Eipä juuri hirvitä se tieto meitä.

”MÄHÄN VOISIN TULLA KOSKETINSOITTAJAKSI?”

Laulajaksi Pauli Hanhiniemi kuitenkin päätyi. Tässä kirjassa Pauli kertoo Kolmannen naisen synnystä, alkuvaiheista ja rockelämää opettelevien nuorukaisten haahuilusta 80-luvun Alavudella ja keikkareissuilla pitkin Suomea.

Paulin Kolmas nainen on ajankuvaa vuosilta ennen kännyköitä, internetiä ja sosiaalista mediaa. Lukijalle selviää, kuinka hilpeä hölmö löytää itsestään lauluntekijän, ja lapsuuden visiot vapaasta taiteilijuudesta alkavat käydä toteen hyvässä ja pahassa.

Näissä kansissa on myös työkirja vuoden 2024 tammikuusta elokuuhun loppuun. Työkirjassa Pauli kertoo olosuhteista, ilonaiheista ja suurista luopumisista, joiden keskellä kirjansa kirjoitti.

Pauli Hanhiniemi (s. 1964) on muusikko, säveltäjä ja sanoittaja, joka tuli tunnetuksi Kolmas nainen -yhtyeen laulusolistina. Sen lisäksi hän toiminut Pauli Hanhiniemen Perunateatteri -yhtyeessä, kansanmusiikkia soittavassa Hehkumossa sekä usean muodon ottaneissa duo-, trio- ja kvartettikokoonpanoissa omien laulujensa kimpussa.

KL 78.99
ISBN 978-952-382-853-7

DOCENDO
www.docendo.fi

Etukannen kuva: Jorma Salovaara
Takakannen kuva: Raimo Valkaman
kotialbumi